

Sangene

til

Den skjønneste
Dag i Livet.

Vaudeville i 2 Acter.

af

J. L. Heiberg.

Bergen.

Trykt og tilkjøbt hos Chr. Fr. Nissen.

1.

Bonnemain.

Mel. Voll Caprice ist ja Alles auf Erben.

Jeg har snart ei en Skilling i min Lomme;
 Ja, jeg troer, man gratulerer mig ihjel.
 Hvor jeg gaaer, seer jeg lutter Folk, som komme,
 For at si: „Jeg ta'er Deel i Deres Held!“
 Sagtens er det ret artig i det Hele,
 Og jeg tilstaaer, jeg har min Lykke gjort;
 Men der er saa Mange, som den dele,
 At tilsidst jeg neppe selv beholder Stort.

2.

Bonnemain.

Mel. Bertrands Affkeed.

Jeg straaler selv med Bukler og med Bølle,
 Men ikke let jeg slap til den Friseur;
 Mit Haar er stift, og vil ei gjerne krolle,
 Friseuren kun vandt Bugt med dets Natur.
 Hvad gjør man ei for Bruden at behage?
 Man faaer vel finde sig i Modens Tryk.
 Lyksalig den, som undgaaer sliig en Plage!
 Lyksalig den, som fødtes med Paryk!

3.

Stella.

Mel. Af en fransk Vandebille.

Den, som et Shawl sin Elskede forærer,
 Hører hun villig, lytter til hans Ord.

Giver han to, af Gaven da hun lærer,
Kjærligheds Ild er usædvanlig stor.

Bonnemain.

Ja ganske vist! Bevistet hun behøver,
Dg, som jeg hører, er det altsaa Skik,
At man paa sin Elskov giver nye Prover,
Hentede fra Modehandlerens Boutik.

4.

Stella.

Men naar De bare Bryllup faaer,
Hvad kan det sige da forresten,
Om De for Brudestamlen staaer
Hos Capellanen eller Præsten?

Bonnemain.

Hvad det kan sige? Jo tillad,
Det vigtigt er i høiest Grad:
Det gjælder just om os at skynde,
Dg ikke tøve mindste Gran,
Ehi nodig vil man sit Egteskab begynde
Bed Hjelp af en Capellan.

5.

Fruen.

Mel. Af en fransk Vaudeville.

Sun er naiv, er barmhertig og elskværdig;
De hende tage maa med Skaansomhed.
Til hvert et Offer vær parat og færdig;
I Deres Haand jeg lægger hendes Fred.
Lad ingen Sorg og Kummer hende trykke!

Lad aldrig mig bedrovet hende see!
Thi fremfor Alt min kjære Datters Lykke...
Bonnemain.

Dg saa min egen i Tilgift maastee.

G.
Bonnemain.

Mel. Af „Die Wiener in Berlin.“ Inåbje Frau, wie ich anigt.

Kan det undre Dem, Papa,
Alt man sig betænker,
Før man sig tør et Ja,
Som for stedse lænker?
Man gaaer frem med Overlæg,
I at vælge Mage,
Naar man har et mandigt Skjæg
Paa en værdig Hage.

2.

Man sin Mening skifter jo,
Som en gammel Kjole,
I sit Venfkab, i sin Tro,
Dg i Stat og Skole.
I hvad end der peges paa,
Er man Bendekaabe;
Var ei Amor ligesaa,
Var han jo en Taabe.

3.

Bonnemain.

Før det Første til Stadsmusicanten;
Saa til Præsten, som venter, og troer, man er gal;
Saa Besøget er hjemme hos Tanten;

Saa Conditoren, som vi har glemt, til min Kval!
Hvilket Slid! Gid jeg spare mig kunde
Denne Dag, som mig Alle misunde!
Gid jeg var for de Grinder fri!

Knapt jeg faaer et Minut til at gifte mig i.

{ For det Første til Stadsmusicanten;
Saa til Præsten, som venter, og troer, man er gal.
Saint-André og Fruen.

{ Saa skynd Dem! Vær ikke seen!
Bonnemain.

{ Saa Besøget er hjemme hos Tanten;
Saa Conditoren, som vi har glemt, til min Kval!
Saint-André og Fruen.

{ En Brudgom har jo lette Been.
Bonnemain.

Hvilket Slid! Gid jeg spare mig kunde
Denne Dag, som mig Alle misunde!
Gid jeg var for de Grinder fri!

Knapt jeg faaer et Minut til at gifte mig i.

{ Gid jeg var ic.
Saint-André og Fruen.

{ Nu saa find Dem, saa find Dem deri!
De maa skynde Dem; ellers er Tiden forbi.

Fruen.

Mel. Af Konfammeret: Hør Skjonne, hvis I prøve vil.
Tænk, hvilket høist besværligt Værk,
At lade syg, naar man godt sig besinder!
Uheldigviis er jeg saa stærk,

Alt Alt hos mig er Kramperne til Ginder.
Min Mand er ret en snu Patron,
Han kjender min Sundhed, desværre!

Antonine.

Men jeg har ei Din Constitution,
Og derfor takker jeg Vorherre.

9.

Fruen.

Mel. Af Operetten la Romance: Belle cou sine un être
aimable et doux.

Sust paa, din Uskyldstid er nu forbi,
Et barnligt Væsen ikke meer Dig klæder.
Nu maa Du dristig vise Dig og fri,
Naar Egtestandens Tempel Du betræder.
Min Myndighed i den forandrede Stand
Er ophørt fra idag, desværre:
Nu er Du blot afhængig af en Mand.

Antonine.

Saa er jeg da min egen Herre.

10.

Stella.

Om en Time
Du knytter Egteskabets Baand,
Og ved en kjærlig Mages Haand
Har Du din Søster snart forglempt.

Antonine.

Hvor kan Du mistro mig saa slemt?
Hvorledes kunde Sligt sig rime!
Jeg Dig har kjendt i atten Aar,
Har elsket Dig fra første Aar.

Med ham det er en anden Sag:
Jeg først begynde skal idag
Om en Time!

II.

Antonine.

Leve jeg skal i Glimmer og Pragt.

Stella.

Jeg i mit Hjerte Lykken finder.

Antonine.

Larmende Glæder mig fængsler med Magt.

Stella.

Glæden sin Traad i Stilheden spinder.

Antonine.

Jeg gaaer i Selskab, pyntet og fin.

Stella.

Jeg i mit Huus vil blive hjemme.

Antonine.

Hjgdom har jeg.

Stella

Lykken er min.

Antonine.

Glæden har jeg.

Stella.

Følg da dens Stemme!

Men, naar en Tid er forbi,

Dg vi vort Regnskab Begge summere,

Se vi, hvordan vi sidde deri,

Hvem der kan best med Skjebnen klarere.

Begge.

Ja, naar den Tid, etc.

12.

Antonine.

Men skynd Dig lidt,
Thi her er ingen Tid at spille,
Dg snart det blive kan for silde;
Thi skynd Dig lidt.

Julius.

Hvad skal jeg skrive? lad mig høre!
Jeg selv kan Intet finde paa.

Antonine.

Det, som Poet, maa Du forstaae;
Men gjør saadan, som Andre gjøre:
Besyng mig selv, besyng min Mand,
Berøm hans Rigdom, hans Forstand,
Dg mig for det, som Alle veed,
Min Aleenhed, min Uskyldighed.
Men skynd Dig lidt!
Thi her er ingen Tid at spille,
Dg snart det blive kan for silde,
Thi skynd Dig lidt!

13.

Chor af Bryllups-gjæster.

Mel. Af en fransk Vaudeville.

At gratulere har vi den Ære
Til denne Fest, pragtfuld og stor.
Med Fornøielse Vidner vi ere,
Først i Kirken og saa ved Deres Bord.
See den Brud;
Hvor smuk hun seer ud!

14.

Finale.

Mel. Af Figaros Giftermaal: Non più andrai forsazione amoroso.

Saint-André.

Mine Herrer! De ville behage,
Uden Dmsvøb nu Damer at tage!
Vi gaae parviis: jeg Bruden skal føre,
Men Hr. Brudgom sin Svigermama.

Vi gaae parviis &c.

Fruen. Stella. Julius.

Vi gaae parviis: han Bruden skal føre,
Men Hr. Brudgom sin Svigermama.

Chor.

Nu saa kom! lad os Alvor da gjøre!

os see, vi kan komme herfra.

Bonnemain.

Nei, men stop! Her er Ugler i Rosen!

Bruden mangler i Haaret jo Rosen.

Antonine.

Pas Dem selv! vil De tie dermed!

Den gjør bare Frisuren Fortred.

Saint-André.

Gud bebares! Er Rosen ei med?

Antonine.

Den siger Intet; den blot sig passer for simple Piger.

Fruen.

Deri du feiler, thi Meget den siger:

Den til Billed paa Ustyld er faaret.

Antonine.

Det er simpelt! Man vil mig belee.

Fruen.

Jeg skal stifte den saadan i Haaret,
At man ikke skal kunne den see.

Saint-André. Bonnemain. Julius.

Stella. Chor.

Hun vil stifte der saadan i Haaret,
At man ikke skal kunde den see.

Antonine.

Det er Deres Skyld alene.

Bonnemain.

Min?

Antonine.

Ja, jeg det skulde mene.

Fruen.

Hvis min Menning jeg sige vilde,
Hjerne kunde De tiet stille.

Bonnemain.

Intet mere jeg høre gider;

Alle slaae sig paa mig til Ridder.

Lad os gaae, det er paa Tiden,

Vi kan altid klamres siden.

Chor.

Præsten ventet; lad os gaae.

Bonnemain.

Hvilken Kjedsomhed og Plage!

Dette Styr er uden Mage!

Gid, hvad end jeg har tilbage

Uf den skønneste blandt Dage,

Hurtig Ende maatte faae!

Saint-André.

Kom nu, kom!

Fruen.

Ja, kom nu, Kjære!

Bonnemain.

Er De vred?

Antonine.

Lad mig være!

Fruen.

Hold dog op!

Bonnemain.

O hvilken Plage!

Saint-André.

Nu afsted! nu bort vi maae drage.

Mine Herrer! De ville behage,

Uden Dmsbød nu Damer at tage!

Vi gaae parviis: jeg Bruden skal føre,

Men Hr. Brudgom sin Svigermama.

Vi gaae parviis *ic.*

Fruen. Stella. Julius.

Vi gaae parviis: han Bruden skal føre,

Men Hr. Brudgom sin Svigermama.

Chor.

Nu saa kom, lad os Alvor da gjøre!

Lad os see, vi kan komme herfra!

Bonnemain.

Brudens Vogn nu kjører ud.

Saint-André.

Nu saa kom, og lad os kjøre!

Chor.

Du saa kom da! lad os tjøre!
Hil vor Brudgom! hil vor Brud!

15.

Chor.

Mel. Mener Du, at den har Lykken fat.

Hvad var Livet uden Kjærlighed?
Hvad var det vel uden Sang og Ranskens Draabe?
Dette Kløverblad kan skjenke Fred,
Og krandse hvad vi savne, hvad vi haabe.

Hvo, som fandt en Mage,

Bør paa glade Dage

I en Venneklynge

Drikke ud, og synge:

Kun ved Kjærlighed og Vin og Sang

Man ret forstaaer, hvad det hele Liv betyder;

En de kan stille Hjertets Trang,

Lyksalig er kun Den, som disse nyder.

Fredrik.

Hør engang!

Sang og Klang

I hele Huset tyder.

Hvor man gaaer,

Hvor man staaer,

Paa Festlighed det tyder.

Skal jeg kjæle mig nærme

Dem som hisset sværme?

Mon jeg der vil finde

Dig, min tro Veninde?

Chor.

Kun ved Kjærlighed og Vin og Sang
Man ret forstaaer, hvad det hele Liv betyder;
Ene de kan stille Hjertets Trang,
Lykkelig er kun Den, som disse nyder.

Fredrik.

Hør engang!

Sang og Klang

I hele Huset lyder.

Hvor man gaaer,

Hvor man staaer,

Paa Festlighed det tyder.

16.

Fredrik.

Mel. Depuis long-temps j'aimais Adèle.

Ved dette Budskab, som vakte min Smerte,
Jeg tabte dog ikke mit Mod.
Jeg vidste, Stella har skænket mig sit Hjerte;
Jeg paa hendes Troskab mig forlod.
Jeg adlød kun min indre Stemme,
Jeg reiste; men hvor hurtig jeg foer,
Fik den Falske dog Tid til at glemme
Sin Trokabs=Ged, sit Elskovs=Ord.

17.

Mel. Af „Syttten i Schwarzwald“: Overtalt jeg er velkommen.

Fredrik.

For at hævnes paa den Frække,
Havde jeg besluttet fast,
At jeg skulde Halsen knække
Paa den Stymper, den Hans-Kvast.

Bonnemain.

Gud bevares! Anonymen,
Mærker jeg at her jeg har.
Det er ham, den Skræl for Hymen!
Ja, den Ting er soleklar.
Det er ham! det er ham! det er ham!

2.

Fredrik.

Ei hans usle Liv at spare,
Dette var først min Idee;
Men jeg har den ladet fare.....

Bonnemain.

Deri gjør De rigtigt! Lad kun aldrig Saadant skee!
Hvilken Stjæbne var mig givet,
Grun og umaneerlig stiv,
Hvis min skønneste Dag i Livet
Blev den sidste Dag i mit Liv!
Det var stift! det var stift! det var stift!

18.

M. el. Af „Skatten“: Det hebbet en Acquisitlon.

Bonnemain.

Den hele Slægt, ihvor det gaaer,
Jeg idelig paa Naffen faaer.

Julius.

Min Ven, De skal ei klage.

Bonnemain.

Jo vist! til Klage har jeg Grund,
Man mig behandler som en Hund.....

Julius.

Nei, netop som en Egtetmage,

Ja, netop som en Gatemage.

Bonnemain.

O ja! maaskee som Gatemage.

2.

Julius.

Men det skal ei gaae saadan hen;
Sin Synd, hun skal mig skrifte den,
Thi selv jeg Intet gjætter.

Bonnemain.

Nei, vil man see! Jeg blev til Priis.

Om ei min Kone heldigviis

Just havde sliq en prægtig Fætter,

Om ei hun havde sliq en Fætter.

Julius.

Ja, tal De Gud for sliq en Fætter.

19.

Del. En Vals over et Thema af „Barberer i Sevilla“.

Chor af Bryllups gjæsterne.

O hvilken Glæde,

Dandsen at træde!

Denne Dag er festlig og skøn.

Midnat sig nærmer,

Amor nu sværmer,

Uskyld snart vil høre hans Bøn.

Antonine.

Seer De? med Uret De mistænkte Manden?

Stella det var, som hans Kjælighed vandt.

Julius.

O hvilket Held, at han elsker den Anden!

Bonnemain.
Han tager Deel i den Lykke, jeg fandt.

Chor.
O hvilken Glæde ic.

20.

Slutnings-Sang.

Me l. Af Azemia: Ombord, ombord! vi flaget atter heise.
Chor af Sjæsterne.

God Nat, god Nat! Vi Alle gratulere
Med Venstabs glade Nøst,
Sid Deres Huus florere,
Verden til Gavn og til Lyst!
Stella (til Publicum).

De staaer som Skjæbnen her, hvor Hymens Fakkell
brænder,

Thi Egteparrets Fremtid er lagt i Deres Hænder.
Om vi tør Lykke det spaae,
Om det Solbryllup vil faae,
Det veed ikke vi, det Skjæbnen vide maa.

Chor.

God Nat, god Nat! Vi Alle gratulere
Med Venstabs glade Nøst.
Sid Deres Huus florere
Verden til Gavn og til Lyst!
Og nu god Nat! god Nat!

